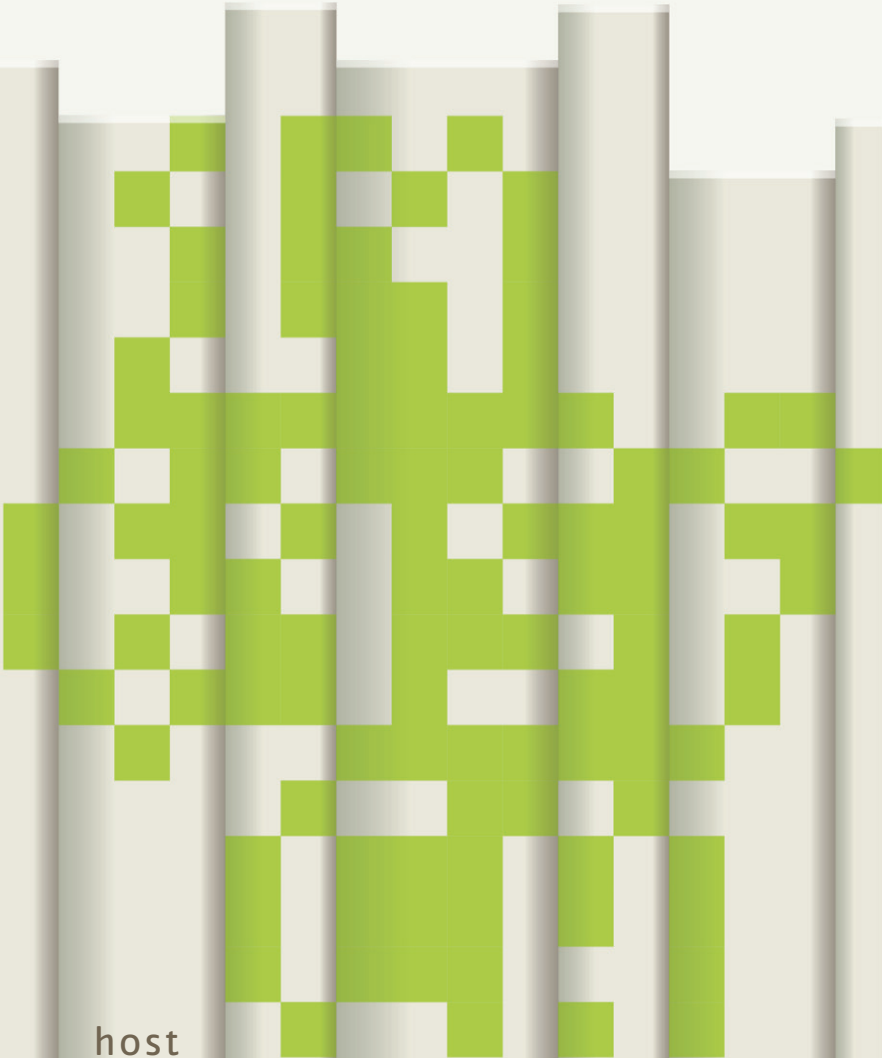

> ajax
penumbra
1969

- - - - -

robin sloan

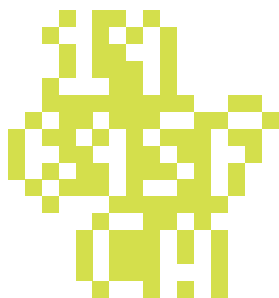
-

host

ROBIN SLOAN
AJAX PENUMBRA 1969

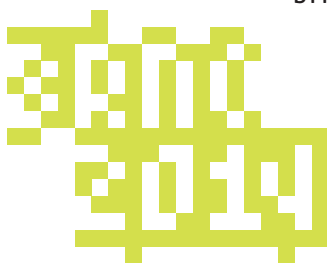

> ajax
penumbra
1969

-----
robin sloan

—
brno 2014

Robin Sloan

Ajax Penumbra 1969

Copyright © 2013 by Robin Sloan

Translation © Petra Jelínková, 2014

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014

ISBN 978-80-7491-292-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-293-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-295-5 (Formát MobiPocket)

NONSTOP KNIHKUPECTVÍ

Návštěvník prochází městem a pátrá. Nese si seznam: knihoven a knihkupectví, muzeí a archivů. Sestupuje do útrob archivu deníku *San Francisco Chronicle*, kráčí za zasmušilým zaměstnancem ke kartotéce s nejstaršími záznamy o úmrtích. Opatrně, leč s jistotou prochází katalog — jeho prsty jsou na tuto práci navyklé. Ale *Chronicle* jsou příliš mladé noviny. Jméno, které hledá, v nich nenachází.

Vyptává se v čínské čtvrti, zjišťuje, jak v kantonštině říct „knihkupectví“: *šu tien*. Odhodlá se vstoupit do ulice Haight Street, ponořené do kouřového oparu, a hovoří s dlouhovlasým chlapíkem, který prodává knihy rozložené na dece v parku Golden Gate Park. Pokračuje na druhou stranu zálivu do knihkupectví Cody's Books i do Calu, vydává se na jih do Kepler's Books i Stanfordu. Dotazuje se v knihkupectví City Lights, ale prodavač jménem Shig kroutí hlavou: „O tom jsem nikdy neslyšel, člověče. V životě jsem o něm neslyšel.“ Namísto rady prodá návštěvníkovi výtisk *Kvílení*.

Je rok 1969 a v San Francisku se buduje a staví. Hlavní tepna města, Market Street, se proměnila v příkop. Na jih odtud strhli celé bloky domů a odvozili všechny sutiny. Pustý pozemek lemuje plot s honosnou cedulí hlásající, že jde o ZAHRADY YERBA BUENA, přestože tu není ani stopy po jediném stromě nebo rostlince. Na sever odsud prochází návštěvník okolo staveniště, z něž se k nebi tyčí široký zikkurat a poutač s vyobrazením třpytícího se kopí slibuje, že zde má v budoucnu stát TRANSAMERICKÁ PYRAMIDA.

Návštěvník zklamaně kráčí městem. Už nemá kam jít: prošel a prozkoumal všechna místa ze svého seznamu. Jde se projít po mostě Golden Gate Bridge, ví totiž, že se ho na to rodiče budou ptát. Ve čtvrtině mostu se obrátí a vrací se zpátky. Očekával výhled na město, ale záliv je zahalený v mlze a jeho košile s krátkým rukávem se třepotá v mrazivém větru.

Návštěvník míří zpět do hotelu, pomalu si to šine ulicemi a přemítá nad svým neúspěchem. Ráno si zajde koupit jízdenu domů. Chvilí prochází podél pobřeží, potom zabočí do města. Prochází po hranici mezi North Beach a čínskou čtvrtí a tam si všimne knihkupectví vklíněného mezi italskou restauraci a čínskou lékárnou.

Všechny židle v restauraci jsou zvednuté a leží nohama vzhůru na červených kostkovaných ubrusech. Lékárna je zahalená stínem, dveře jsou pevně zapečetěné temnými řetězy. Celá ulice spí, už je skoro půlnoc. Ale v knihkupectví to žije.

Dřív ho slyší než vidí: ozývají se odtud šepoty i kovově pronikavé tóny jakési písničky. Když se dveře knihkupectví otevrou, zvuky zesílí a na ulici se vyřítí několik postav. Jsou to mladí lidé s povlávajícími dlouhými vlasy a ve volném oblečení. Návštěvník zaslechne cvaknutí zapalovače a zahlédne záblesk jiskry. Postavy si něco podávají, hluboce vdechují a vydechují

dlouhé obláčky kouře, které se mísí s mlhou. Návštěvník se drží stranou a prohlíží si je. Něco si posílají dokola v kroužku, pak tu věc odhodí na chodník a vracejí se dovnitř.

Přistoupí o něco blíž. Celá přední část obchodu je prosklená. Čtvercové skleněné tabule jsou zasazené do železných mříží a úplně zamlžené. Uvnitř to vypadá, jako by tam právě probíhal večírek. Vidí obličej a ruce a rozčuchané tmavé kšticke — to vše impresionisticky rozmazané za zamlženým sklem. Hraje tam písnička, kterou už slyšel i jinde ve městě, jakýsi populární hit.

Otevře dveře a zevnitř na něj zavane rozjařeně vřelá atmosféra. Jeho příchod ohlašuje kdesi nahoře veselé cinkání zvonku, ale nikdo ho nezpozoroval. Nedaří se mu dveře úplně otevřít, zarazily se o něčí záda v plandavém saku, posetém souhvězdími záplat. Návštěvník se protáhne škvírou, tiše zamumlá omluvu, ale ten v saku si ho nevšímá. Je zcela zabraný do rozhovoru s ženou, která v ruce drží přenosné rádio, z něhož se line ona svižná melodie.

Knihkupectví je mrňavé: vysoké a úzké. Ze svého místa v rohu si obhlíží celý prostor a zjišťuje, že je tu méně zákazníků než v City Lights, zřejmě ne o moc víc než dvacet — jen jsou namačkaní na mnohem menší ploše.

Nevelký, ale pořádně nahuštěný houf lidí postává kolem několika nízkých stolků. Na každém z nich se vyjímá ručně psaná cedulka s nápisem jako POEZIE, SCIENCE FICTION nebo DOPORUČUJE REDAKCE „WHOLE EARTH CATALOG“. Někteří listují v knihách, stolec s nápisem KINEMATOGRAFIE opanovali dva muži s huňatými vousy, kteří zaníceně diskutují a gestikulují. Jiní si zcela nepokrytě čtou: postává tam třeba žena v zelených šatech, kterou naprosto uchvátil komiks *Fantastická čtyřka*. Většina lidí v hloučku si ale všímá sebe navzájem: povídají si, příkyvuji, smějí se, flirtují, odhrnují si vlasy,

které jim padají do očí, a zastrkávají si je za uši. Všichni mají dlouhé vlasy a návštěvník se najednou se svým účesem na ježka cítí poněkud rozpačitě.

Proplétá se davem směrem k pokladně a snaží se nikoho nedotknout. Úroveň hygieny u jednotlivých zákazníků je velice rozmanitá. O dřevěnou podlahu se odrážejí hlasy a tu a tam zachytí útržky rozhovorů:

„...na tripu, chápeš...“

„...v Marin...“

„...hráli Led Zep...“

„...v rauši...“

Ale to není celé knihkupectví. Zadní části knihkupectví vévodí něco jiného: za nízkými stolky se tyčí vysoké regály, které sahají až kamsi nahoru do příšeří. Do těchto temných výšin vedou nebezpečně vyhlížející žebříky. Objemní obyvatelé těchto polic působí mnohem vážněji než knihy vepředu, a jak se zdá, zástup zákazníků si jich nevšímá. Návštěvník má ale přesto tušení, že v nejtemnějších stínech by se snad mohlo pokradmu něco odehrávat.

Necítí se ani trochu ve své kůži. Má chuť se otočit a odejít. Ale... je přece v knihkupectví. Tady by se snad dalo najít nějaké vodítko.

Když návštěvník přistoupí k pokladně, zaslechne, jak se prodavač pře s jedním ze zákazníků. Nápadně se od sebe liší, přes široký, bytelný pult na sebe hledí dvě různé generace. Zákazník je hubený muž připomínající proutek, vlasy jako tenké provázky má stažené do culíku. Prodavač je statný chlapík, svetr mu těsně obepíná silné paže. Má upravený knírek a tmavé vlasy ulíznuté dozadu. Spíš než knihkupce připomíná námořníka.

„Toalety jsou jen pro zákazníky,“ trvá prodavač na svém.

„Minulý týden jsem si tady koupil knížku,“ protestuje zákazník.

„Vážně? Nepochybuju o tom, že jste si tu minulý týden knížku *přečetl*, to jsem ostatně viděl na vlastní oči, ale co se týče *koupě*...“ Prodavač vytáhne na stůl bichli v kožených deskách a obratně listuje stránkami. „Bohužel, mám dojem, že tady nic nevidím... Jak že se jmenujete?“

Zákazník se blaženě usměje: „Coyote.“

„Coyote, jistě... Kdepak, žádného Coyota tu nemám. Vidím tady Starchilda... a Froda... ale Coyota ani jednoho.“

„Starchild, ano! To je moje příjmení. No tak, chlape, potřebuji si odskočit.“ Zákazník — Coyote, nebo snad Starchild? — se pohupuje na patách.

Prodavač vytáhne univerzální klíč na kroužku s dlouhým šedivým štrápcem a přes zaťaté zuby procedí: „Hoďte sebou.“ Zákazník chňapne po klíči a mizí mezi vysokými regály. Cestou se k němu přidají dva další.

„A neloudejte se!“ volá za nimi prodavač. „Říkám, abyste se ne...“ Vzdychne, pootočí hlavou a zadívá se na návštěvníka. „Takže? Co to bude?“

„Ehm, dobrý den,“ usměje se návštěvník. „Hledám jednu knihu.“

Prodavač tiše stojí a znovu si ho změří pohledem. „Vážně?“ Jeho zarputilý výraz jako by se trochu uvolnil.

„Ano. Víte, vlastně jde o jistou velmi mimořádnou knihu.“

„Marcusí!“ volá jakýsi hlas. Prodavač zvedne oči. Žena s přenosným rádiem stojí v hloučku lidí a nad hlavou mává nějakým svazkem. Prstem dloubá do nápisu na obálce: *Nahá přišla cizinka*. „Mar-cu-si! Tohle si čteš, když jsi tu sám, vid’?“

Prodavač se zamračí a ani se neobtěžuje poctít ji odpovědí. Místo toho zlehka bouchne pěstí do stolu a zamumlá si pod vousy: „Stejně nechápu, proč tak nevkusné věci vůbec máme na skladě...“